

Просто неба

Містична драма на одну дію. Вона, він, життя і кіт. Як багато ми не наважуємося сказати. Як мало робимо з того, що дійсно приносить нам задоволення. Кожен з нас герой свого власного фільму. Скільки сцен з нього ви б хотіли передивитись з екрана кінотеатру?

І жіноча, І чоловіча.

Інші персонажі, за бажанням.

Дійові особи:

Марійка

Саша

Однокімнатна квартира-студія. Розкладний рожевий диван. Барна стійка замість обіднього стола. Неприбрано. Довкола валяються речі. По квартирі метушливо ходить дівчина, складає сумку. Одночасно намагається телефонувати комусь, але зв'язку немає.

Марійка - Та, що ж таке...*(кидає телефон на диванчик)* Марселю, ти де? *(озирається)* Де заховався, чортеня? Киця-киця-киця.

(заходить до ванної) Невже знову вибіг у під'їзд... Невчасно. *(відчиняє вхідні двері)*. Марсель, киць-киць-киць. Ну, клас...

Телефонний дзвінок. *Марійка швидко підбігає і бере слухавку.*

Марійка - Алло. Нарешті. Алло, мам, Ти де зараз? Що? Я погано тебе чую... Ви вже зібралися? Не чую... Як по струнах бринчить... Я ще не готова. І кіт десь пішов гуляти. Алло, мам, ти мене чуєш? Алло? *(дзвінок зривається)*. Ну, що за день...

Так, добре, Марійка, зберися. Ти доросла дівчинка. Що я забула? Документи - є. Може диплом взяти, а навіщо? *(Кладе диплом в сумку. Торкається шиї)*. Де хрестик... Мама мене вб'є.

Підходить до полицок з книгами і шукає хрестик у скриньці. Не знаходить.

Марійка - Дивно. (*перевіряє на собі*), дивно... Киця-киця-киця... Марсель... Коли ти ховаєшся я ніби сама з собою розмовляю.

Бере телефон і щось там шукає. У двері заходить Саша. Сусід Марійки. Йому 21 рік. Хлопець у спортивних штанах і майці з Кобі Браянтом.

Саша - Привіт. У тебе є перець?

Марійка - Що?

Саша- Перець у тебе є? Чорний, духмяний. Можна і червоний в принципі. Я плов готую.

Марійка - Саша, який плов?! Ти не чуєш, нас з ранку бомблять. Я до 46 дійшла.

Саша- Я не рахував... Вчора все на плов купив. Хочу, як по рецепту. В казанку. Спочатку цибуля, тоді морква, далі спеції і...

Марійка - Ти не бачив Марселя? Вже час їхати. А він десь дівся.

Саша - Наче ні..

Марійка (*готова виходити з дорожньою сумкою*). Шкода котика... А в тебе є зв'язок ?

Саша - Є, але телефон сів, а зарядка десь поділась, як Марсель... Може вони разом заховалися.

Марійка - Дивний ти.

Хоче вийти, але зупиняється у дверному отворі. Гучний вибух. Марійка і Саша потроху присідають.

Саша - Приїхали.

Марійка - Хто приїхав?

Саша - Ми з тобою. Валізу в шафу ховай. На вулицю більше не можна.

Марійка - Чого це? Ще можна виїхати. Треба тільки до вокзалу якось дістатися. Або машиною виїжджати.

Саша - В тебе є машина?

Марійка - У тата є.

Саша - А тато де?

Марійка - Не знаю, не змогла йому додзвонитися.

Саша - А мама де?

Марійка – П'ять хвилин тому, здається, ще вдома була. Слухай не біси мене. Все, що я знаю - треба тікати якомога далі. А як, не знаю... Зараз вийду на вулицю і зорієнтуюся.

Саша - Мама твоя живе далеченько. Як ти до неї дотупаєш? Маршрутка не ходить. Тато, навіть якщо не в запої, то все одно не в адекваті. Не буде він нікуди їхати.

Марійка - Треба буде, дотупаю. Дай пройти.

Саша - Та я не проти. Маш, тільки ти не воїн, і не Копперфілд від ракет ухилятися. Ану заспокоюйся і разом подумаємо, що робити. А якщо твоя мама зараз, як ти, сюди зібралась. Думаєш, ви зустрінетесь десь по дорозі? Навряд.

Марійка сідає на підлогу біля вхідних дверей і починає тихо плакати. Дістає телефон, перевіряє чи є зв'язок. Його немає.

Саша - Каву будеш?

Марійка - Буду...

Саша - І я буду. Молоко є?

(Саша іде ставити електричний чайник. Робить розчинну каву). Без цукру?

Марійка - Одну...

Саша - Я хотів вчора зайти до військкомату. Думав, коли все почнеться, треба бути там. Я ж не погано стріляю.

Марійка - З лука.

Саша - І з арбалета. Зате влучно. Ну, йшов я йшов і не дійшов. Злякався. Подумав, то я в тирі - в ціль, а це в людину. Воно ж про щось думає, дихає, живе. Хоч і кацап.

Марійка – Думає нащо воно сюди приперлося вбивати і руйнувати?

Саша - І про це теж. А ти б змогла вбити?

Марійка - Я хочу, щоб вони всі подохли.

Саша - Це нормально. Та я не про те. Вбити зможеш?

Марійка - Не знаю... Зможу.

Саша - Ти ж вегетаріанка.

Марійка - І що?

Саша - Ну...

Марійка - Що робити будемо?

Саша *(подає їй чашку з кавою)* Я плов варити буду. Плов...плов!

Вибігає з квартири.

Вибух

Марійка ставить чашку на підлогу, підводиться, йде до вікна і визирає.

Вибух. Роззирається. Швидко йде до ванної кімнати. Сідає у ванну. Закриває вуха руками. Вибух.

Марійка - Мам, а коли ми підемо до театру? А ти взагалі хочеш піти? Чула, там прем'єра скоро буде. Комедія здається. Хочеться розв'язитися. А то я останнього разу з класом ходила. Аж соромно. Та знаю я...нема коли. Так завжди буде.

Треба знайти час. Може наступними вихідними? Біля нього зараз так гарно.

Фонтан, газон, статуї. Нарешті почали облаштовувати місто.

Коли я маленькою ходила до театру завжди думала: " Чи зможе поміститися у моїй квартирі ця величезна люстра? А у бабусі? Яка ж вона гарна. Коли її треба мити, напевно ставлять величезну драбину». Наступними вихідними - обов'язково.

До квартири заходить Саша. В руках тримає казанок з пловом. Трохи відчувається запах підгорілого.

Саша - Маш, ти голодна? Повечеряймо?

Марійка - Повечеряймо?

Саша - *(ставить казанок на стіл, дістає посуд, накладає плов)* Я голодний.

Він трохи підгорів, але все одно смачно. З димком. Уявляй, що ти на дачі.

Марійка - Як, тільки ж за двадцять на дев'яту було. Вже вечір?

Саша - Ти, що, заснула? Звичайно вечір. Добре, що відпочила. Нерви треба берегти. Сідай.

Марійка - Та не спала я. Дивно.

Вимикається світло.

В мене десь свічки були.

Знаходить свічки, запалює, сідає за стіл.

Саша їсть з апетитом. Марійка не їсть.

Марійка - Може треба спуститися в підвал.

Саша - Підвал засипле.

Марійка - Нащо ти так кажеш?

Саша - Бо то не бомбосховище. Плити складуться, як картковий будиночок.

Там, ще труби. Хто тебе зараз відкопувати буде?

Марійка - То краще тут сидіти? В кухні безпечніше?

Саша - Все одно. Їж, холоне.

Марійка - Не хочу. Як ти взагалі можеш їсти? У мене клубок у горлі.

Саша - Маш, я у тебе поживу, ти не проти?

Марійка - В сенсі?

Саша - В прямому. Не хочу до себе вертатись. В тебе якось комфортніше. І удвох веселіше.

Марійка – Та, будь ласка. Тільки кактус поливай. Раз на два тижні. Зацвіте сфоткаєш. Він ще жодного разу не пускав квіточки, хоча в магазині сказали, що повинен. Збрехали напевно.

Саша - Я не жартую.

Марійка - Я теж.

Саша - То я залишуся?

Марійка - Як хочеш.

Саша - Добре.

Марійка - Добре.

Повисла пауза. Саша поїв і відніс посуд на кухонний стіл разом з тарілкою Марійки. Вона знову перевірила зв'язок. Немає.

Марійка - В тебе павербанк є?

Саша - Ні, зламався.

Марійка - Погано... Я не можу от так просто сидіти й чекати. Треба щось робити.

Саша – Друга година ночі. Що зараз робити? Треба лягати спати. Ти може і виспалась, а я втомився. *(Вмощується на дивані)* На добраніч.

Марійка - Скільки? Дійсно... Як швидко летить час...

Саша - Як завжди.

Марійка - Саша, в мене тільки це ліжко.

Саша - То лягай до мене. Тепліше буде.

Марійка - Ти, що не розумієш, що відбувається? Війна. Саша, на вулиці бомби літають, танки їздять. Яке спати, ще й посередині кімнати? Ти хоч у ванній постели. Війна, ти що не чуєш?

Саша - Чую, не кричи. Я тут заснути намагаюсь.

Марійка - Я завжди помічала за тобою дивні речі, але зараз...Ти хворий.

Саша не реагує на неї. Він спить. Марійка трохи дивиться на нього, потім бере з шафи ковдру і подушку, йде у ванну кімнату. Лягає у ванну.

Марійка - Мам, ну не хочу я заміж. І дітей не хочу. Так. В мене і так все добре. Я для себе жити хочу. Егоїстка... Ну нехай так. Я егоїстка. Визнаю. Але це мое життя. Не твоє. В тебе вже онучка є? Тобі однієї мало? Не в тому справа, а в чому? Що за стереотипи? Мам, кохання, це дуже голосно сказано. Не вірю я в кохання. Ні, люди закохуються, люблять одне одного, діток мають і щасливо собі живуть. Або не дуже щасливо. Ну і хай живуть. Прапор їм у руки. Я не зла, я в хорошому сенсі. Але це – кохання в реальному житті, не в кіно чи казках. Зовсім інша річ. Я хочу, як в кіно. Не смішно. Так, хочу, але не вірю, що воно існує. Ну от така складна у тебе дочка. Яку виховали, таку і маєте. А от у вас з татом ідилія? Чому це інша річ. Ні зовсім та. Вам би давно розлучитися і не мучити одне одного. Ми вже зі Светою дорослі. Ви - вільні люди. Робіть краще для себе. Вам просто лячно, бо двадцять років - це термін. Ви ж нещасливі, ти нещаслива. Скільки ти ще будеш терпіти його запої? Синці не встигають сходити. Ти все одно майже вдома не живеш, постійно у тітки Люби ховаєшся. Добре, мам, ну все. Але ми ще про це поговоримо. Не тільки ж тобі мене вчити. Ага. Може і порозумнішаю. Саша? А чому питаєш? Нормально в нього справи. Як у всіх. Мам, ми в школі три дні зустрічалися. Ти б мені ще садочок згадала. Добре, передам. Бувай, люблю тебе.

Марійка прокидається від звуків вибухів. Літають літаки, під завалами кричать люди. Темрява.

Марійка - Саша, ти де? Саша... Саш... Ну де ти, ти ж хотів лишитись. Саша...

Звуки стихають і перетворюються на мурчання kota.

Саша - (підходить до Марійки) Я тут. Ходив шукати Мурчика.

Марійка - Марселя.

Бере котика на руки. Саша і Марійка сидять на підлозі і гладять kota.

Саша - Мурчик йому більше підходить. Він, дурний, на дах заліз, а хтось його там закрав.

Марійка - А ти як туди зайшов?

Саша - Так дверей немає вже.

Марійка - Як немає?

Саша - Ти знаєш, я завжди хотів запросити тебе на побачення.

Марійка - А чому не запросив?

Саша - Боявся, що відмовишся, а нам потім ще якось спілкуватися.

Марійка - Дурний... А якби не відмовилась, то куди б ми пішли?

Саша - На узбережжя. Дивитися на зорі і їсти морозиво.

Марійка - Тобі скільки років?

Саша - Достатньо, щоб вночі на море ходити. Там так спокійно. Хвилі, зорі, запах моря, смак морозива з ваніллю і твої очі. Я міг би взяти гітару. Розвели б багаття. Банальна, але приємна класика.

Марійка - І комарі.

Саша - І комарі.

Марійка - Тепер я точно хочу на море. Зараз. Саш?

Саша - Ммм?

Марійка - Коли все скінчиться, ти запросиш мене на побачення?

Саша - Ні.

Марійка - Ні?

Саша - Ні, тобто так. Вибач...

Марійка - Я не розумію. За що?

Саша - Тут так вийшло. Я не розумію, чому ти ще не знаєш, але... Як би тобі сказати... Як ти себе відчуваєш?

Марійка - Ти про що?

Саша - Немає ніяких незвичайних відчуттів.

Марійка - Ні, все нормально. Ну наскільки це можливо.

Саша - Не нормально, Маш.

Марійка - Ти мене лякаєш.

Саша - Боятися, це нормально. Мені теж спочатку лячно було. А потім я на тебе подивився і зрозумів, що якщо не заспокоюся, то тебе втрачу. А одному, ще гірше було б. Страх- здорова реакція організму. Якщо почнеться паніка, знай, я поруч. Глибоко дихай. Як на фізрі, пам'ятаєш. Руки вгору вниз, вгору, вниз.

(Саша демонструє техніку дихання)

Ще чув, йога допомагає, але мені мало про що це говорить. Може ти які маневри знаєш? А взагалі бери приклад з Мурчика. Йому все фіолетово.

Марійка відходить від Саші. Мовчить.

Саша - Ну давай, пригадай, як все сталося. Я допоможу, якщо самій важко.

Марійка - Ні.

Саша - Ти з валізою вже була біля вхідних дверей. Я зайшов віддати тобі павербанк. І що далі було?

Марійка - Ні, ти сказав, що готуєш плов.

Саша - Потім подзвонила твоя мама, сказала, що вони майже підїхали. Щоб ти не виходила з будівлі, доки вони не посигналять.

Марійка - Зв'язку не було?

Саша - Був.

Марійка глибоко дихає.

Марійка - Ти... Мама... мені важко дихати...

Саша - А далі?

Марійка - Вибух.

Саша - Вибух. І?

Марійка - І... Відчепись!

Саша - Все одно зрозумієш, чому б не зараз.

Марійка випускає kota з рук і він тікає з квартири. Дівчина забивається в кут кімнати. Саша підходить до неї й міцно обіймає.

Маша - Я не хочу. Не буду. Іди звідси. Не чіпай мене. Я не можу дихати. Пусти. Чому? Мама...(плаче)

Саша і Марійка сидять в кутку кімнати доки дівчина не заспокоюється.

Саша - Хочеш плов? Як на дачі. Смакота.

Марійка - Угу.

Саша - От і добре.

Веде її за стіл. Насипає собі їй і в котячу миску. Сідає навпроти Марійки. Їдять.

Марійка - І що далі?

Саша - Не знаю. Я у всіх в будинку питаю. Нічого путнього не дізнався. Хтось молиться, хтось плаче, сусіди з другого мультики дивляться. Напевно треба почекати, а далі видно буде.

Марійка - Далі буде. А моїх...?

Саша - Не бачив. Вони напевно тоді ще не під'їхали. У них точняково все добре. Твій тато вправний водій. А мама фартова.

Марійка - Фартова...того і не встигли... Смачно.

Саша - Їж, там ще є. А потім, раз вже ми тут разом і нікуди не поспішаємо, я запрошую тебе на побачення. Ти як?

Марійка - Я з задоволенням.

Марійка і Саша їдять, сором'язливо дивлячись один на одного і посміхаються. Десь поряд починає муркотіти кіт.

За одну мить до...

Під'їзд дев'ятиповерхового будинку. Сьомий поверх. Саша стоїть перед дверима Марійки й не наважується постукати. В руках тримає павербанк і шнур для нього. Прислухається до шуму на вулиці. Нарешті стукає. Двері відчинені. Саша заходить у квартиру.

Саша - Ти хоч би зараз двері зачиняла. А якби це був не я.

Марійка - Ой, Саш, не до тебе зараз.

Саша - Я павербанк приніс.

Марійка - Дякую. Вибач, я вся на нервах. Ти не бачив Марселя? Вже час їхати, а він кудись дівся.

Саша - *(віddaє павербанк)* Ні. Бери зі шнуром, про всяк випадок.

Марійка *(збираючись виходити)* - А ти не збираєшся їхати?

Саша - Ще не знаю. Напевно ні. Я тут можу комусь згодитися.

Марійка - Наприклад? Воювати будеш?

Саша - Чому одразу воювати. Бабцям теж допомога потрібна. У їхньому віці туди сюди сходами не побігаєш.

Марійка - Як знаєш.

Дзвонить телефон. Марійка бере слухавку. Це її мама.

Марійка - Ало, мам, я чую, добре чую. Через скільки? Будьте обережні. Я вже виходжу. Добре, я почекаю. А якщо зв'язку не буде, як я дізнаюся що ви приїхали? Посигналіть. Я почула, мам. І я вас люблю. Все буде добре. Давай, я чекаю.

Саша - Де вони?

Марійка - Вже близько. Ну все я пішла. Почекаю на першому. Бережи себе.

Саша - І ти бережи. Напишеш мені, якщо зможеш, як будете у безпеці?

Марійка - Добре. І ти пиши мені.

Саша - Добре.

Марійка на прощання обіймає Сашка. Прямує до виходу. Вибух. За ним, ще один і ще. Саша і Марійка падають на підлогу. Їх засипало. У квартирі діра від вибуху. Почалась пожежа. Темрява.

Саша знову в під'їзді біля дверей Марійки.

Саша – Я нічого не встиг зрозуміти. Пам'ятаю тільки різкий біль у лівому вусі. Ніби випив щось крижане. Скрегіт. В очах потемнішало і порожнеча.

Прокинувся ніби нічого і не сталося, тільки серце страшенно билося. Тук - тук, тук - тук, тук - тук. (*Саша плескає у долоні, імітуючи серцебиття*). Знаєте, буває так. Починаєш хвилюватися, але не знаєш чому. Ніби передчуваючи щось погане, організм вмикає тривогу. Хтось кричав...Точно, хтось кричав! Маша...Маша! Маш!?

Хлопець намагається відкрити двері у квартиру Марійки, але вони не піддаються. Він смикає за ручку, б'ється у двері, марно. Від безсилля сідає поруч з нею.

Саша - Маш... Щось сталося... Щось страшне. Жахливе. Не мовчи. Будь ласка. Мені страшно. Тобі напевно теж... Ти мене чуєш? Ми ж не могли? Ні, так не має бути. Де світло про яке говорять... А чому воно має бути...? Я не хочу у світло, хочу до тебе. Маш...

Тиша. Саша роздивляється навколо. Протирає очі. Встає і спокійно відкриває двері у квартиру. Вони піддаються. Марійка метушиться по квартирі збираючи валізу. Саша закриває двері.

Іде коридором до себе у квартиру. Його наздоганяє Марійка. Хапає за плече. Дівчинка 14-ти років.

Марійка - Привіт, Саш в тебе сигарети є?

Саша - Є, але тобі не дам.

Марійка - Чому?

Саша - Бо ти всьому класу розповіла, що зі мною бридко цілуватися.

Марійка - Я не розповідала.

Саша - А чому тоді в мене твої подруги питали" Саш, а ти якими зубочистками користуєшся? Вони для брекетів, якісь особливі? Ополіскувач з собою носиш? Як знати, може цілуватися доведеться... комусь з тобою". І ржуть... Дуже смішно.

Марійка - Я нікому не казала, що мені було гидко.

Саша – Тобто, гидко було.

Марійка - Та ні. Це вони самі дофантазували. Я з ними поговорю. А взагалі яка різниця, хто, що думає. Сигарети даси?

Саша - Велика різниця. Іди в батьків на сигарети попроси. Яка різниця, що вони про тебе подумують. А від мене відчепись.

Саша заходить до себе у квартиру. Марійка лишається сама.

Марійка - Подумаєш. Ми більше не зустрічаємось!

Засмучена іде до себе в квартиру. Зупиняється біля дверей. Звідти лунають крики, гучна музика. П'яні розбірки. Сідає на сходи.

Марійка - Нічого, Светка, от виростемо і переїдемо від них. Мені теж маму шкода. Вона сама з ним не зможе... Значить буде жити з нами. В трьох легше буде. Я знайду класну роботу і буду заробляти так багато, щоб ми собі ні в чому не відмовляли. Ага, спочатку треба вступити кудись. Час іще є. Це ти в мене заучка, вже з усім визначилася. А я, може, творча особистість. Або бізнесумен. Я ще не знаю, чого хочу. Чогось прикольного, але чого... Питання... Не плач. Може, тато, як буде сам, то злізе з чарки. Чому ні? Інколи мені здається, що ми йому заважаємо. Що він не хотів сім'ю. Теж, як от ми

зараз, набудував собі планів. А потім народилась я, і все йому зіпсувала. І ти заодно. Ну все, не рюмсай. Він нас любить. Просто коли п'яний про це забуває. Хочеш морозива? Зараз я винесу. Сиди тут, не заходь. Я швидко.

Марійка заходить в квартиру.

Чути муркотіння kota. Саша спускається з верхнього поверху. В руках тримає Марселя.

Саша - Знаєш що, а я завжди хотів собі собаку. Великого ротвейлера, або пітбуля. Як тобі такий сусід? Не завів, бо це ж йому стільки уваги треба, часу. А в мене його не було. Зранку до вечора на велику ганяв містом. Я в доставці працював. Не про таку роботу я мріяв у дитинстві, але заробляв непогано. Звичайно не кожен день, але... Бачу тобі цікаво... Як це собаці поясниш? Не достатньо тебе люблю, бо часу на себе не маю, а тут ще ти. Твоя Марійка цілими днями в салоні, ще й до дому клієнтів приводила. А тобі тільки б пузо почухали, і далі спати не заважали.

Хочеш секрет? Я не хотів, щоб вона їхала. Думав, зможу захистити. Тому тебе на даху закрив. Як би вона без улюбленця поїхала? Це зараз я розумію, що легко. Їй не до нас було. Інстинкт самозбереження. Не дивись на мене так. Потім ми б тебе разом знайшли. Захистив, ідіот. Треба було раніше вас відправити, якомога далі. А хто я такий, щоб вона мене слухала? Ніхто... Тепер і живодер напевно... Вибач, та у вас все одно б не склалося. А так ми разом. Треба було завести kota...

Голос Марійки - Саша, ти де? Саша...Саш...Ну де ти, ти ж хотів лишитись.

Саша...

Саша - Мурчиш, анти стрес... Ходімо, ти зараз своїй Марійці потрібен. А вона нам.

Саша з Марселем заходить до квартири Марійки. Муркотіння kota стихає.

Зараз

Марійка і Саша сидять на краю квартири. Через діру від вибуху вони можуть звісити ноги назовні. Легкий вітер.

Марійка – Про що думаєш?

Саша – Не можу згадати як звали нашу вчительку з історії.

Марійка – Не пам'ятаю. Сергіївна здається, а ім'я...

Саша – Хороша була жінка.

Марійка – Чому була?

Саша – Померла, ще коли ми були в шостому класі. Хворіла.

Марійка – Точно. Вона завжди посміхалась. А чому ти про неї згадав?

Саша – Цікаво, чи встигла вона все зробити, що спланувала? Здійснила мрії, чи хоча б одну мрію?

Марійка – Не знаю. На вигляд була щасливою. В неї здається син малий був.

Саша – Угу. У четвертому класі. А ти встигла?

Марійка – Що?

Саша – Будь-що?

Марійка – Майже нічого. Саш, мені 21. Я думала, що життя тільки починається. Все чекала на білу смугу. Дурниці. Так боялася всього і всіх, що втратила стільки шансів. Хоча плани були грандіозні. В мене навіть щоденник був з розписаними цілями. «Покроковий рецепт успіху». Скільки всього не сказала. Тільки подумки... Вибач, я дійсно сказала дівчатам, що мені було гидко з тобою цілуватись. Не спеціально. Воно само вирвалось. Їм було смішно, а я відчула себе своєю в «крутій» компанії. Мені й досі соромно за це...

Саша – Вибач, що тоді залишив тебе саму. Я чув, що у вас гості. Але був занадто ображений. І що потім викликав поліцію.

Марійка – Я знала, що то був ти.

Саша – Бабуся не хотіла, а мені набридли крики і... Він вам ще довго це згадував.

Пауза.

Марійка – Все, що я майстерно вміла робити, так це витратити гроші на всілякий непотріб.

Саша – А з собою ти його взяла?

Марійка – З собою?

Саша – У тривожну валізку щоденник поклала?

Марійка – Не додумалась.

Пауза.

Саша – Мені шкода, що все так скінчилось.

Марійка – Мені теж.

Пауза. Марійка поклала голову на плече Саші.

Саша – Ти на гітарі класно грала.

Марійка – Дякую, але ти так говориш, бо я тобі завжди подобалась. Гітаристка з мене не вийшла. Або вийшла і не повернулася. От ти класно грав. А чому твій гурт розпався?

Саша – В мене не було гурту.

Марійка – А міг бути.

Саша – Міг.

Марійка – Зіграй зараз, будь ласка.

Саша – Добре.

Саша йде, через хвилину повертається з гітарою. Сідає поруч з Марійкою й починає грати. Мелодія легка, трохи сумна, дуже приємна. Марійка починає наспівувати.

Марійка

Розплющиш очі, побачиш світ

Та не лякайся не треба звіт

Ти народився й вже живеш

Звичайно щастя ти знайдеш

Маленьке серце не мовчить,

І твій годинник час лічить.

Але не бійся він не мчить.

Він закарбує кожну мить.

Марійка і Саша продовжують сидіти на краю квартири. Вони дивляться попереду себе. Кудись далеко. Ніби споглядаючи своє життя у кінотеатрі просто неба.

Кінець.

Будь-яке використання моїх текстів можливе тільки за моєю згодою.